

'Bosnië heeft nog heel lang onze hulp nodig'

Al twintig jaar rijdt Hans Saris uit Valburg met hulpgoederen naar Bosnië. Steun aan het destijds door oorlog verwoeste land is nog steeds nodig, blijkt tijdens de reünie van chauffeurs en vrijwilligers.

Vincent Bos

Andelst

Het is niet zomaar een reünie. De bijeenkomst wordt gemarkeerd door twee opvallende momenten. Om te beginnen is er een aangrijpende monoloog van Wim Dijkema, militair van Dutchbat 3, over de val van de enclave Srebrenica, waar hij bij was.

Daarna volgt de officiële opening van het pand waarin statushouders met Nederlandse vrijwilligers samen-

werken om producten klaar te maken voor transport naar Bosnië. Het gebouw wordt De Lier genoemd. „Een lier gebruik je om mensen uit de modder te trekken. Dat doen wij ook”, licht Hans Saris toe.

Bij zijn eerste bezoek aan Bosnië zag Saris al hoe dringend hulp nodig was. Het land lag in puin. Er was niets, weten ook Fokko Tamminga uit Arnhem en Jan Willem Heijting uit Huissen nog. Ze gingen mee, omdat het verhaal van Saris hen aansprak. „Huizen hadden geen stromend water en kinderen sliepen op een betonnen vloer. Met wat we hier weggooien, zijn ze daar al erg blij.”

Het initiatief van Saris is uitgemond in de stichting 4WDcare. Met hun terreinwagens kunnen ze de bergen in,

Er is veel corruptie

– Hans Saris

nodig om de armste mensen te bereiken. Hij ziet verbetering. „Dat gaat wel heel moeizaam, echt langzaam. De mensen hebben moeite om samen te werken. Er is veel corruptie. We werken met een particulier ziekenhuis. Daar zie je wel verbetering”, zegt de Valburger, die met Jolande Cornelissen en Petra Munsterman het bestuur van de stichting vormt.

Ze gaan regelmatig kijken of de mensen goed met de hulp omspringen. „Als we zien dat een door ons geplaatste boiler er nog is, gaan we in het huis verder met een badkamer. Anders niet. We zorgen ook dat zes kinderen naar school kunnen, maar willen wel de rapporten zien.”

Dit jaar gaat de stichting met elf terreinwagens naar Bosnië. Paul Wij-

nands uit Valburg en Johan Bekers uit Oisterwijk zijn er verschillende keren geweest. Bekers: „De eerste keer heb ik gezien dat ze lijken aan het ruimen waren. Dat is best heftig. Ik was er in 2005. Het land was een puinhoop.”

Wijnands was bij zijn eerste bezoek in 2001 ook onder de indruk. „Overall zag je kapotte huizen. Alleen moskeeën en benzinstations waren nieuw. Er heerste grote werkloosheid en overall was armoede.”

Michel Thuis uit Gennep is een keer of vijftien mee geweest. „Leuk en avontuurlijk.” Maar hij zegt ook: „Iedere keer als ik er ben, zie je dat hulpverlening nog wel 25 jaar nodig is. De armoede is erger dan je je kunt voorstellen. Er zit verbetering in, maar het gaat ontzettend langzaam.”

▲ Vrijwilligers en chauffeurs bijeen te midden van de hulpgoederen.

FOTO GERARD BURGERS